

Kadın suçluluğunun kültürel temsili: Mitolojik kodlar, medya söylemi ve toplumsal cinsiyetlendirilmiş algı

Cultural representation of female criminality: Mythological codes, media discourse, and gendered perception

Gamze BATGI ^{1*}

¹ Sosyoloji, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Mardin Artuklu Üniversitesi, Mardin, Türkiye.

gamzebatgi@gmail.com

Geliş Tarihi/Received: 18.05.2026

Bölüm/Section: Sosyal Bilimler/Sosyoloji

Kabul Tarihi/Accepted: 29.06.2026

Derleme/Review

Özet

Bu çalışma, kadın suçluluğunun toplumsal algıda neden çoğu zaman olağan bir hukuki kategori olarak değil, kadınlık normundan sapma, annelik idealinin ihlali ya da ahlaki düzenin bozulması biçiminde anlamlandırıldığını tartışmaktadır. Çalışma, feminist kriminoloji, toplumsal cinsiyet kuramı, mitoloji çalışmaları, damgalama, sembolik iktidar, medya temsili ve eleştirel erkeklik literatürünü birlikte okuyan kuramsal bir derleme niteliğindedir. Makalenin analitik çerçevesi eleştirel feminist söylem yaklaşımına dayanmaktadır. Bu çerçevede mitoloji, kriminoloji ve medya tarihsel olarak birbirini zorunlu biçimde izleyen aşamalar olarak değil, kadın suçluluğuna ilişkin kültürel anlamların dolaşıma girdiği üç temsil düzlemi olarak ele alınmaktadır. Havva, Pandora, Lilith, Medea ve cadı figürleri üzerinden kadın eylemliliğinin merak, itaatsizlik, baştan çıkarma, annelik ihlali ve yıkım imgeleriyle ilişkilendirilişi tartışılmakta, bu tarihsel imgelerin modern kriminolojik açıklamalar ve medya söylemleriyle kurduğu süreklilik sorgulanmaktadır. Çalışma, kadın suçluluğunun tüm türlerini açıklama iddiası taşımamakta, özellikle kadınlığa, anneliğe, bakım verme rolüne, cinselliğe ve itaat beklentisine aykırı görülen suç temsillerine odaklanmaktadır. Makalenin temel sonucu, kadın suçluluğunun niceliksel azlığına rağmen kültürel olarak yoğun biçimde anlamlandırıldığı ve kadın fail figürünün çoğu zaman hukuki fail olmaktan çıkarılıp cinsiyet düzeninin sınırlarını bozan sembolik bir tehdide dönüştürüldüğüdür.

Anahtar Kelimeler: Kadın suçluluğu, feminist kriminoloji, mitoloji, medya söylemi, eleştirel erkeklik.

Abstract

This article examines why female criminality is frequently interpreted not merely as a legal category but as a deviation from femininity, a violation of the maternal ideal and, a disturbance of moral order. It is designed as a theoretical review that brings together feminist criminology, gender theory, mythology studies, stigma, symbolic power, media representation, and critical masculinity studies. The analytical framework of the article is based on a critical feminist discourse perspective. Within this framework, mythology, criminology, and media are not treated as successive historical stages. Rather, they are discussed as three representational planes through which cultural meanings attached to female criminality circulate. Through the figures of Eve, Pandora, Lilith, Medea, and the witch, the article discusses how female agency has historically been associated with curiosity, disobedience, seduction, maternal transgression, and destruction, while also questioning the continuities between these historical images, modern criminological explanations, and media discourse. The study does not claim to explain all forms of female offending. It focuses on representations of crimes that are perceived as incompatible with femininity, motherhood, care, sexuality, and obedience. The main conclusion is that female criminality, despite its numerical minority, is culturally over-signified and that the female offender is often transformed from a legal subject into a symbolic threat that unsettles the boundaries of the gender order.

Keywords: Female criminality, feminist criminology, mythology, media discourse, critical masculinity.

* Yazışılan yazar/Corresponding author: Gamze BATGI

¹ orcid.org/0000-0002-3140-5065

DOI: <https://doi.org/10.56723/dyad.1954234>

1. Giriş

Suç, modern toplumlarda çoğu zaman hukuki bir ihlal olarak tanımlanır. Bu tanım, ceza hukukunun işleyişi bakımından gereklidir. Ancak sosyolojik açıdan suç, sadece yasa ile birey arasındaki teknik bir ilişki değildir. Suç aynı zamanda toplumun hangi davranışları tehdit olarak gördüğünü, hangi özneleri daha kolay tehlikeli saydığını, hangi eylemlerin daha fazla ahlaki panik ürettiğini ve hangi bedenlerin daha sert biçimde damgalandığını gösteren kültürel bir göstergedir. Bu nedenle suç algısı cinsiyetsiz değildir. Erkek suçluluğu ve kadın suçluluğu aynı hukuki kategori altında değerlendirilebilse de toplumsal tahayyülde aynı biçimde okunmaz. Erkek suçluluğu çoğu zaman şiddet, güç, risk alma, rekabet, öfke, kamusal alan ve erkeklik krizi gibi kavramlarla açıklanabilir bir yere yerleştirilir. Kadın suçluluğu ise aynı açıklama kolaylığına sahip değildir. Kadın suç işlediğinde sadece yasanın faili olarak değil, kadınlık normundan, annelik idealinden, itaat beklentisinden, şefkat ve bakım söyleminden sapan bir figür olarak temsil edilebilir.

Bu makalenin çıkış noktası bu eşitsiz anlamlandırma biçimidir. Erkek suçlu, popüler kültürde ve gündelik dilde kimi zaman sert adam, mafya figürü, anti kahraman, trajik fail ya da sistemle çatışan erkek olarak okunabilir. Kadın suçlu ise canavar anne, şeytani kadın, baştan çıkarıcı, akıl hastası, kıskanç kadın, kara dul, cadı ya da anneliğini kaybetmiş kadın gibi imgelerle açıklanma eğilimindedir. Bu fark, suçun sadece eylem üzerinden değil, failin cinsiyeti üzerinden de anlamlandırıldığını gösterir. Feminist kriminoloji bu noktada geleneksel kriminolojinin kör alanını açığa çıkarmıştır. Smart, kriminolojik bilginin uzun süre erkek suçluluğunu norm kabul ettiğini, kadın suçluluğunu ise ana tartışmaya eklenen ikincil bir mesele gibi ele aldığını belirtir [1]. Chesney-Lind, kadınların suç yollarının erkeklerinkinden farklı toplumsal süreçlerle, özellikle mağduriyet, aile içi şiddet, bakım yükü ve denetim biçimleriyle ilişkili olduğunu göstermiştir [2]. Dolayısıyla kadın suçluluğu, biyolojik sapma ya da ahlaki düşüş olarak değil, toplumsal cinsiyet rejimi içinde okunması gereken bir olgu olarak değerlendirilmelidir.

Türkiye bağlamında da kadınların ceza infaz kurumlarındaki sayısal görünürlüğü erkeklere kıyasla düşüktür. Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nün 1 Ağustos 2025 tarihli kurum statüsü ve cinsiyet dağılımı tablosunda ceza infaz kurumlarında 390.629 erkek, 18.834 kadın ve 4.317 çocuk olmak üzere toplam 413.780 kişi bulunduğu görülmektedir [3]. Bu niceliksel fark, kadın suçluluğunun kültürel olarak daha az anlam yüklendiği anlamına gelmez. Tam tersine, kadın suçluluğu çoğu zaman sayısal azlığına rağmen daha fazla şaşkınlık, daha fazla ahlaki yargı ve daha yoğun sembolik açıklama üretir. Saruç'un Türkiye'de kadın hükümlüler üzerine yaptığı çalışma, kadın suçluluğunu anlamak için kadınların sosyal, ekonomik, ailevi ve mağduriyet deneyimlerinin dikkate alınması gerektiğini göstermesi bakımından önemlidir [4]. Bu makale ise doğrudan kadınların suç işleme nedenlerinden çok, kadın fail figürünün kültürel olarak nasıl temsil edildiğine odaklanmaktadır.

Makalenin temel sorusu şudur: Kadın suçluluğu neden çoğu zaman erkek suçluluğundan farklı biçimde, daha yoğun ahlaki ve sembolik anlamlarla temsil edilir? Bu soruya cevap ararken çalışma üç temsil düzlemine odaklanmaktadır. Birinci düzlem mitolojidir. Mitolojik anlatılar kadın eylemliliğini tarihsel olarak merak, yasak, itaatsizlik, baştan çıkarma ve felaket imgeleriyle ilişkilendirmiştir. İkinci düzlem kriminolojidir. Klasik kriminolojik söylem, kadın suçluluğunu uzun süre biyoloji, cinsellik, delilik ve ahlaki sapma üzerinden açıklamıştır. Üçüncü düzlem medyadır. Medya, kadın suçluyu çoğu zaman canavar, kurban, baştan çıkarıcı ya da kötü anne figürleri üzerinden dramatize etmektedir. Bu üç düzlem tarihsel bir nedensellik zinciri olarak değil, kadın suçluluğuna ilişkin kültürel anlamın dolaşıma girdiği alanlar olarak ele alınmaktadır.

Çalışma, kadın suçluluğunun tüm biçimlerini açıklama iddiasında değildir. Hırsızlık, dolandırıcılık, örgütlü suç, meşru müdafaa, çocuk öldürme, eş öldürme, cinsel suç ortaklığı ya da geçim stratejileri bağlamında ortaya çıkan suçlar aynı temsil mantığıyla açıklanamaz. Bu nedenle makale, özellikle kadınlığa, anneliğe, bakım verme rolüne, cinselliğe ve itaat beklentisine aykırı görülen suç temsillerine odaklanmaktadır. Amaç, kadınların neden suç işlediğini açıklamak değil, kadın suçluluğunun toplumsal cinsiyetlendirilmiş algı rejimleri içinde nasıl aşırı anlamlandırıldığını tartışmaktır.

2. Yöntem, kapsam ve sınırlılıklar

Bu çalışma, feminist kriminoloji, toplumsal cinsiyet kuramı, mitoloji çalışmaları, medya temsili ve eleştirel erkeklik literatürünü birlikte okuyan kuramsal bir derleme niteliğindedir. Çalışmada doğrudan görüşme, anket, etnografik gözlem, mahkeme dosyası incelemesi ya da sistematik medya içerik analizi yapılmamıştır. Bu nedenle makalenin amacı belirli bir ampirik örneklemi temsil etmek değil, kadın suçluluğuna ilişkin kültürel temsil örüntülerini kavramsal düzeyde tartışmaktır. Çalışma, ileride yapılabilecek haber analizi, mahkeme kararı incelemesi, sosyal medya söylem araştırması ya da saha temelli kadın suçluluğu araştırmaları için kuramsal bir zemin sunmayı hedeflemektedir.

Makalenin analitik çerçevesi eleştirel feminist söylem yaklaşımına dayanmaktadır. Bu yaklaşım, suçun toplumsal anlamının failin cinsiyetinden bağımsız kurulmadığını kabul eder. Kadın suçluluğuna ilişkin anlatılar annelik, bakım, itaat, fedakârlık, cinsellik, makbul kadınlık ve aile düzeni gibi normatif kabullerle birlikte üretilir. Bu nedenle çalışma, kadın fail figürünü sadece ceza hukuku öznesi olarak değil, toplumsal cinsiyet düzeninin sınırlarında konumlanan sembolik bir figür olarak ele alır. Bu yönüyle metin, suçun niceliksel dağılımını değil, suçun kültürel anlamlandırılma biçimlerini tartışır.

Mitoloji, kriminoloji ve medya bu makalede üç ayrı tarihsel aşama olarak kurulmamıştır. Mitoloji modern kriminolojiyi tek başına doğuran bir kaynak olarak, kriminoloji de medyayı belirleyen tek neden olarak düşünülmemektedir. Bu üç alan, kadın suçluluğuna ilişkin anlamların farklı zamanlarda ve farklı söylemsel düzeylerde dolaşıma girdiği temsil düzlemleridir. Mitolojik anlatılar kadın eylemliliğine ilişkin tarihsel imgeleri görünür kılar. Kriminoloji, kadın suçluluğunun bilimsel söylem içinde hangi varsayımlarla açıklandığını gösterir. Medya ise bu imgelerin güncel haber, popüler kültür ve true crime anlatılarında nasıl yeniden üretilebildiğini tartışmaya imkân verir. Üç alanı birleştiren unsur, kadın failin çoğu zaman sadece yasa ihlalcisi olarak değil, kadınlık normunu bozan özne olarak temsil edilmesidir.

Çalışmanın önemli bir sınırlılığı, kadın suçluluğunun tüm türlerini aynı düzeyde açıklamamasıdır. Kadınların işlediği suçlar sınıf, yaş, etnisite, aile yapısı, ekonomik koşullar, şiddet geçmişi, hukuki destek imkanları ve kültürel çevre gibi değişkenlerle birlikte düşünülmelidir. Bu makale bu değişkenleri dışlamaz, ancak temel odağını kadın suçluluğunun kültürel temsiliinde toplumsal cinsiyet normlarının rolüyle sınırlar. Bu nedenle sonuçlar, kadın suçluluğuna ilişkin bütüncül bir ampirik model olarak değil, kadın fail figürünün anlamlandırılmasına ilişkin kuramsal bir öneri olarak okunmalıdır.

3. Feminist kriminoloji, çifte sapma ve sembolik iktidar

Geleneksel kriminoloji uzun süre suçlu özneyi örtük biçimde erkek olarak varsaymıştır. Kadın suçluluğu ise istisna, eksiklik, biyolojik farklılık ya da ahlaki bozulma üzerinden açıklanmıştır. Lombroso ve Ferrero'nun suçlu kadın tipolojisi, bu bakışın klasik örneklerinden biridir. Bu yaklaşımda suçlu kadın, normal kadınlıktan sapmış, biyolojik ve ahlaki bakımdan sorunlu bir tip olarak düşünülür [5]. Böylece kadın failin yoksulluğu, maruz kaldığı şiddet, sınıfsal konumu, aile içindeki baskı ilişkileri, bakım yükü, hukuki kaynaklara erişimi ve toplumsal denetim biçimleri arka planda kalır. Feminist kriminoloji, bu indirgemeci mirasa karşı kadın suçluluğunu toplumsal yapı, cinsiyet rejimi ve adalet sistemindeki eşitsizliklerle birlikte ele almıştır [1],[6]–[8].

Feminist kriminolojinin önemli katkılarından biri, kadın suçluluğunu ne özcü kadınlık tasavvurlarına ne de tümüyle mağduriyet anlatısına indirgemesidir. Kadınların suça giden yollarında aile içi şiddet, cinsel istismar, yoksulluk, bakım sorumlulukları ve sınıfsal dışlanma belirleyici olabilir [2],[9]. Fakat kadın failin her zaman sadece kurban olarak okunması da eylemliliği silme riski taşır. Weare'in kadın öldürme vakalarına ilişkin tartışmasında gösterdiği gibi kadın failer çoğu zaman deli, kötü ya da kurban kategorilerine sıkıştırılır [10]. Bu üç kategori birbirinden farklı görünse de ortak sonuç kadın failin ajansının zayıflatılmasıdır. Deli kadın anlatısı suçu patolojiye, kötü kadın anlatısı doğaüstü ya da ahlaki kötülüğe, kurban kadın anlatısı ise edilgenliğe indirger.

Kadın suçluluğunun toplumsal algısında çifte sapma tartışması merkezi bir öneme sahiptir. Heidensohn'un erken feminist kriminoloji eleştirileri, kadınların sadece yasayı ihlal ettikleri için değil, kadınlık normlarını da ihlal ettikleri için daha sert sembolik yargılarla karşılaştıklarını göstermiştir [11]. Çifte sapma, kadının hem hukuki normdan hem de toplumsal cinsiyet normundan saptması anlamına gelir. Bu durum, kadın suçluluğunun neden daha fazla ahlakileştirildiğini açıklamaya yardımcı olur. Kadın failin suçu, erkek failin suçundan daha ağır olduğu için değil, kadınlığa atfedilen bakım, pasiflik, merhamet ve itaat beklentileriyle çeliştiği için daha büyük bir anlam krizine dönüşür.

Goffman'ın damga kavramı bu süreci açıklamak için elverişlidir. Damga, bireyin toplumsal kimliğinin tek bir olumsuz işaret üzerinden yeniden tanımlanmasıdır [12]. Kadın suçlu söz konusu olduğunda damga sadece suçlu etiketiyle sınırlı kalmaz. Kadına kötü anne, ahlaksız kadın, tehlikeli kadın, erkekleşmiş kadın, şeytani kadın ya da aile düzenini bozan kadın gibi ek etiketler yapışabilir. Bu etiketler, failin hukuki eylemini aşarak bütün kimliğini kuşatır. Kadın cezasını çekse bile sembolik ceza devam edebilir. Bu nedenle kadın suçluluğu, ceza adaleti alanı kadar toplumsal dışlama, namus rejimi, aile ideolojisi ve ahlaki gözetim alanıyla da ilişkilidir.

Bourdieu'nün sembolik iktidar ve eril tahakküm kavramları, kadın suçluluğunun neden doğal olmayan bir eylem gibi algılandığını anlamaya yardımcı olur [13]. Toplumsal cinsiyet düzeni çoğu zaman doğal farklılıklar üzerine kurulmuş gibi sunulur. Kadın ve erkek arasındaki ayrımlar, gündelik pratikler aracılığıyla bedenlere ve davranış beklentilerine işlenir. Kadın uyumlu, sakin, bakım veren ve denetlenebilir özne olarak kurulduğunda, şiddet uygulayan, plan yapan, intikam alan, ekonomik çıkar peşinde koşan ya da aile içi rolünü reddeden kadın bu sembolik düzeni bozar. Foucault'nun normalleştirme tartışması da bu noktada önemlidir. Modern iktidar sadece yasaklamaz, aynı zamanda normal davranışı tanımlar ve sapmayı görünür kılar [14]. Kadın suçluluğu bu normalleştirme rejimi içinde hem hukuki sapma hem de cinsiyet saptması olarak işaretlenir.

Bu nedenle kadın suçluluğu, kadınların suç işleme oranlarıyla sınırlı bir konu değildir. Kadınlar birçok suç türünde erkeklerden daha düşük oranlarda temsil edilebilir. Ancak kadın suçluluğu kültürel olarak daha fazla dramatize edilebilir. Buradaki mesele sayısal azlık değil, algısal fazlalıktır. Kadın suçluluğunun kültürel etkisi, işlenen suç sayısından çok, bu suçların toplumun kadınlık tasavvurunu nasıl sarstığıyla ilgilidir.

4. Mitolojik anlatılar ve kadın eylemliliğinin kültürel kodları

Mitolojik anlatılar, toplumların geçmişe ait inanç hikayeleri olmaktan ibaret değildir. Mitler, cinsiyet, iktidar, arzu, yasak, ceza, beden ve düzen hakkındaki temel kabullerin aktarıldığı sembolik metinlerdir. Barthes'ın mit çözümlemesi, modern toplumlarda mitin doğal görünen anlamları nasıl kurduğunu ve tarihsel olanı doğal olana dönüştürdüğünü gösterir [15].

Eliade ise mitlerin toplumsal düzenin kökenlerine ilişkin açıklayıcı ve meşrulaştırıcı işlevlerine dikkat çeker [16]. Bu nedenle kadın suçluluğuna ilişkin çağdaş imgeleri anlamak için mitolojik anlatılara dönmek, geçmişe dair folklorik bir ilgi değil, bugünkü cinsiyetlendirilmiş anlamların tarihsel arka planını sorgulama girişimidir.

Beauvoir'ın kadınlığın erkek merkezli anlatılar içinde öteki olarak kurulduğuna ilişkin çözümlemesi bu tartışma için temel bir başlangıç noktasıdır [17]. Beauvoir, erkekler tarafından biçimlendirilen dinsel, felsefi ve kültürel anlatıların kadın bağımlılığını doğal ve gerekli göstermeye çalıştığını belirtir. Havva ve Pandora anlatıları bu açıdan önemlidir. Bu figürler, kadın eylemliliğinin merak, sınır aşma ve felaketle ilişkilendirildiği kültürel imgeler sunar. Burada savunulan şey, mitolojinin kadın doğasının özsel olarak kötü olduğunu gösterdiği değildir. Tam tersine, bu çalışma mitolojik anlatıların kadın eylemini nasıl kuşku, tehlikeli ve denetlenmesi gereken bir alan olarak kodladığını tartışmaktadır.

Havva anlatısı, kadın merakının ve bilgi arzusunun tarihsel olarak nasıl suçlulaştırılabildiğini gösterir. Havva, Batı kültürel hafızasında sadece yasak meyveyi yiyen figür değildir. Aynı zamanda erkeğin düşüşüne aracılık eden, yasağı ihlal eden ve bütün insanlık için sonuç doğuran kadın olarak temsil edilir. Bu anlatıda kadın eylemi bireysel bir karar olmaktan çıkar, kozmik ve toplumsal düzenin bozulmasına bağlanır. Kadının bilmek istemesi, sınırı aşması ve yasakla karşılaşması felaketin başlangıcı gibi düşünülür. Modern kadın suçluluğu algısında da benzer bir genişletme mekanizması görülebilir. Kadın suç işlediğinde eylem çoğu zaman bireysel bir ihlal olarak kalmaz. Aile, annelik, ahlak, kadınlık ve toplumsal düzenle ilgili daha geniş bir kriz gibi temsil edilir.

Pandora anlatısı da kadın merakını kötülüklerin dünyaya yayılmasıyla ilişkilendirir. Pandora'nın kutuyu açması, bilme ve görme arzusunun sınır ihlali olarak sunulduğu bir örüntü yaratır. Burada suç, modern hukuki anlamıyla bir yasa ihlali değildir. Ancak kadın eyleminin düzen bozucu potansiyelle ilişkilendirilmesi bakımından önemlidir. Kadının sınırını kendisinin belirlemesi, merak etmesi, açması ve görmesi denetlenmesi gereken bir alan gibi sunulur. Bu temsil biçimi, modern toplumlarda kadınların kamusal alana çıkışı, cinsel özerkliği, ekonomik bağımsızlığı ve hukuki özne oluşu karşısında üretilen ahlaki paniklerle birleşebilir.

Lilith figürü kadın itaatsizliğinin daha açık bir temsilidir. Lilith'in anlatısında mesele kandırılmak ya da merakına yenilmekten çok boyun eğmeyi reddetmektir. Bu nedenle Lilith, kadın suçluluğunun kültürel algısında özel bir yere yerleştirilebilir. Kadın fail çoğu zaman sadece yasa ihlali yapan kişi olarak değil, otoriteye itaat etmeyen özne olarak da görülür. Patriyarkal düzende kadın öfkesinin, saldırganlığının, arzularının ya da çıkar hesaplarının görünür hale gelmesi rahatsız edicidir. Çünkü bu özellikler uzun süre erkeklik, kamusal güç ve rekabetle ilişkilendirilmiştir. Kadının plan yapması, intikam alması, soğukkanlı davranması ya da şiddet uygulaması, kadına atfedilen pasiflik ve fedakârlık imgeleriyle çeliştiğinde daha büyük bir sembolik tepki üretir.

Medea figürü, kadın suçluluğunun annelik üzerinden nasıl en sert biçimde ahlaklaştırıldığını gösteren güçlü bir örnektir. Medea, sadece şiddet uygulayan kadın değildir. Annelik sınırını yıkan, çocuklarına zarar veren ve bakım veren kadın idealini tersine çeviren figürdür. Kadın suçluluğu, özellikle annelikle çeliştiğinde ahlaki panik daha da yoğunlaşır. Barnett'in kadınların çocuklarını öldürdüğü vakalara ilişkin medya anlatılarını Medea miti üzerinden tartışması, modern gazetecilikte bile antik figürlerin temsil repertuarı olarak yaşamaya devam ettiğini gösterir [18]. Bu tür vakalarda kadın fail sadece suçlu değil, doğanın, anneliğin ve kadınlığın çöküşünü temsil eden bir figür olarak okunabilir.

Cadı figürü ise kadın bilgisi, kadın bedeni ve kadın özerkliğinin tarihsel olarak nasıl tehlikeli hale getirildiğini gösterir. Cadı, bilgi sahibi kadın, yalnız yaşayan kadın, şifacı kadın, cinselliği denetlenemeyen kadın, yaşlı kadın ya da erkek otoritesinin dışında kalan kadın imgelerinin şeytanilikle ilişkilendirilmesinden doğar. Federici, cadı avlarının sadece dinsel histeriyle açıklanamayacağını, kadın bedeninin, emeğinin ve üretkenliğinin kapitalist modernleşme sürecinde denetlenmesiyle de ilişkili olduğunu savunur [19]. Bu yaklaşım, kadın suçluluğunun kültürel temsilde ahlak, ekonomi, beden ve iktidar ilişkilerinin birlikte işlediğini göstermesi bakımından önemlidir.

Bu mitolojik figürlerin birlikte okunması, kadın suçluluğuna ilişkin tek ve özcü bir kadın doğası fikri üretmek için değil, kadın eylemliliğinin tarihsel olarak hangi korkular etrafında kurulduğunu göstermek için gereklidir. Havva ve Pandora merak ve yasakla, Lilith itaatsizlikle, Medea annelik ihlaliyle, cadı ise bilgi ve özerklikle ilişkilendirilir. Bu imgeler doğrudan modern medya ya da hukuk dilini belirlemez. Ancak kadın suçluluğuna ilişkin çağdaş anlatıların arka planında çalışan kültürel hafızayı anlamaya yardım eder. Kadın suçlu, kimi zaman baştan çıkarıcı, kimi zaman felaket getiren, kimi zaman itaatsiz, kimi zaman kötü anne, kimi zaman şeytani kadın olarak temsil edildiğinde bu mitolojik repertuar yeniden dolaşıma girer.

5. Medya söyleminde kadın suçlu temsilleri

Kadın suçluluğunun çağdaş toplumdaki en görünür üretim alanlarından biri medyadır. Medya, suç haberlerini sadece aktaran tarafsız bir kanal değildir. Suçun anlamını kuran, failin kimliğini biçimlendiren, mağduriyetin sınırlarını çizen ve toplumsal öfkenin yönünü belirleyen bir temsil alanıdır [20]. Kadın suçlular söz konusu olduğunda haber dili çoğu zaman hukuki olayın ötesine geçer. Kadın failin kıyafeti, yüz ifadesi, anneliği, evliliği, cinsel geçmişi, sosyal medya paylaşımları, dış görünüşü ve aile içindeki konumu haberin parçası haline gelebilir. Böylece suç, ne yaptı sorusu kadar nasıl bir kadındı sorusu etrafında da anlatılır.

Uluslararası literatürde kadın suçluların medya temsillerine ilişkin çalışmalar bu örüntüyü açık biçimde göstermektedir. Berrington ve Honkatukia, kadın şiddetinin medyada çoğu zaman şeytani canavar ve zavallı kurban arasında gidip gelen iki uçlu bir anlatıyla sunulduğunu belirtir [21]. Weare, kadın öldürme vakalarında failin deli, kötü ya da kurban olarak kodlandığını ve bu kodlamanın kadın ajansını zayıflattığını göstermiştir [10]. Seal, kadınların öldürme eyleminin medya ve kültürel anlatılarda kadınlık, annelik ve cinsellik normlarıyla birlikte değerlendirildiğini ortaya koyar [22]. Morrissey ise kadın faillerin özne olarak tanınmasında yaşanan gerilimi, kadınların eylem kapasitesinin ya şeytanileştirilerek ya da mağduriyetle açıklanarak sınırlandırıldığını vurgular [23].

Bu literatürden hareketle kadın suçlu temsillerinde dört yaygın figürden söz edilebilir: canavar kadın, kurban kadın, baştan çıkarıcı kadın ve kötü anne. Bu dörtlü sınıflama, bütün medya örneklerini tek tek açıklayan kapalı bir tipoloji değildir. Daha çok kadın suçluluğunun medyada hangi kalıplar üzerinden anlamlandırıldığını göstermeye yarayan analitik bir çerçevedir. Hakemlerin dikkat çektiği üzere bu tür kategoriler kaynak desteği olmadan ileri sürüldüğünde yorum düzeyinde kalır. Bu nedenle burada kullanılan sınıflama, kadın suçluluğu medyası üzerine yürütülen çalışmaların ortak bulgularına dayandırılmaktadır [10],[21]–[24].

Canavar kadın figürü, failin insaniliğini silen bir temsil biçimidir. Kadının şiddet uygulaması toplumsal olarak beklenmedik görüldüğünde, bu şiddet çoğu zaman normal kadınlık sınırlarının dışına atılır. Kadın fail artık açıklanması gereken toplumsal bir özne değil, insanlık dışı kötülüğün taşıyıcısı gibi sunulur. Weare’in belirttiği kötü kadın etiketi, kadın failin bir insan olarak ajansını tanımak yerine onu kötülüğün kişileşmiş hali gibi kurar [10]. Bu temsil, toplum açısından rahatlatıcı bir işleve de sahiptir. Kadın fail canavarlaştırdığında, kadınlık normunun kendisi sorgulanmak zorunda kalmaz. Suç, normun içinden değil, norm dışı ve sapkın bir varlığın eylemi gibi açıklanır.

Kurban kadın figürü bunun tersinden işler. Bu anlatıda kadın fail, kendi eyleminin tam öznesi olarak görülmez. Şiddet geçmişi, yoksulluk, bağımlılık, aile baskısı, erkek şiddeti ya da travma nedeniyle suça sürüklenmiş biri olarak temsil edilir. Kadınların mağduriyet deneyimlerini görünür kılmak feminist kriminoloji için vazgeçilmezdir [2],[9]. Ancak kadın suçluluğunu sadece mağduriyetle açıklamak, kadının eylemliliğini tamamen silme riskini taşır. Weare, özellikle şiddet görmüş kadınların öldürme eylemlerinde victim etiketiyle açıklanmasının kadını kimi zaman pasif, iradesiz ve kendi davranışını anlamlandırma kapasitesinden yoksun bir figüre dönüştürdüğünü belirtir [10]. Bu nedenle feminist analiz, mağduriyeti görünür kılarken kadın ajansını da yok saymayan bir denge kurmalıdır.

Baştan çıkarıcı kadın figürü, kadın suçluluğunu cinsellik üzerinden anlamlandırır. Kadın failin eylemi şiddet, dolandırıcılık ya da başka bir suç türüyle ilişkili olsa bile haber dili onun çekiciliğine, ilişkilerine, erkekleri etkileme gücüne ya da cinsel manipülasyon iddiasına odaklanabilir. Bu tür bir temsil, kadın bedenini suçu işleyen bedenden çok suça sürükleyen beden olarak kodlar. Kadın suçluluğu böylece rasyonel plan, ekonomik çıkar ya da toplumsal çatışma yerine cinsel tehlike ve ahlaki bozulma üzerinden açıklanır. Bu figür Havva, siren, femme fatale ve cadı imgeleriyle aynı sembolik repertuvara bağlanır.

Kötü anne figürü ise kadın suçluluğunun en sert ahlaki yargılarından birini üretir. Annelik, modern toplumlarda kadınlığın en güçlü normatif merkezlerinden biridir. Bu nedenle anne olan bir kadının suç işlemesi, özellikle çocuklara karşı işlenen suçlar söz konusu olduğunda, daha büyük bir sembolik kriz yaratır. Barnett’in Medea ve medya ilişkisi üzerine çalışması, çocuklarını öldüren kadınların haberlerde antik mitlerle ilişkilendirilebildiğini göstermiştir [18]. Wilczynski de çocuk öldürme vakalarında kadın faillerin çoğu zaman delilik, kötülük ve annelik başarısızlığı üzerinden kodlandığını tartışır [25]. Böylece kadın fail sadece yasa ihlali yapan kişi değil, anneliğin kutsallığına ihanet eden figür olarak temsil edilir.

Sosyal medya ve true crime kültürü bu temsil biçimlerini daha görünür ve daha hızlı dolaşır hale getirmiştir. Kadın failer artık sadece gazete ya da televizyon haberlerinde değil, YouTube videolarında, podcastlerde, dijital belgesellerde, TikTok içeriklerinde ve çevrim içi yorumlarda yeniden yargılanmaktadır. True crime anlatılarında kadın failin fotoğrafları, mimikleri, kıyafetleri, ilişkileri, geçmiş paylaşımları ve beden dili delil benzeri unsurlar gibi dolaşıma sokulabilir. Bu dolaşım, mahkeme salonunun dışında paralel bir ahlaki yargılama alanı üretir. Jewkes’in medya ve suç ilişkisine dair tartışması, medyanın suçu sadece yansıtmadığını, haber değeri, dramatisasyon ve ahlaki çerçeveleme yoluyla suçun toplumsal anlamını kurduğunu gösterir [20].

Bu bölümün temel iddiası, kadın suçluluğuna ilişkin medya temsillerinin sadece yanlış ya da eksik temsil sorunu olarak görülemeyeceğidir. Bu temsiller, kadın eylemliliğine ilişkin tarihsel imgeleri güncel haber diline ve popüler kültüre taşır. Kadın suçlu canavar, kurban, baştan çıkarıcı ya da kötü anne olarak sunulduğunda, modern medya söylemi mitolojik ve ahlaki kodlarla birleşir. Böylece kadın suçluluğu, sıradan bir hukuki kategori olmaktan çıkarak cinsiyet düzeninin sınırlarını görünür kılan bir sembolik olaya dönüşür.

6. Erkek suçunun tanıklığı ve eleştirel erkeklik perspektifi

Kadın suçluluğunun toplumsal algısını anlamak için sadece kadınlara bakmak yeterli değildir. Erkek suçluluğunun neden daha tanınmış, daha açıklanabilir ve kültürel repertuar içinde daha kolay anlamlandırılabilir görüldüğünü de tartışmak gerekir. Burada erkek suçluluğunun meşru, kabul edilir ya da önemsiz olduğu ileri sürülmektedir. Vurgulanan nokta, erkek şiddeti ve suçunun çoğu zaman erkeklik, güç, rekabet, öfke, risk alma ve kamusal mücadeleyle ilişkilendirilen

kültürel açıklama kalıpları içinde daha kolay yer bulmasıdır. Kadın suçluluğu ise kadınlığa atfedilen bakım, pasiflik, merhamet ve itaat imgeleriyle çeliştiği için daha fazla açıklama baskısına maruz kalır.

Eleştirel erkeklik çalışmaları bu tartışmaya önemli katkı sunar. Connell'in hegemonik erkeklik kavramı, tek bir erkeklik biçimi olmadığını ve bazı erkeklik biçimlerinin toplumsal olarak daha üstün ve meşru kabul edildiğini gösterir [26]. Connell ve Messerschmidt, hegemonik erkekliği sabit bir erkek doğası değil, toplumsal ilişkiler içinde kurulan, değişen ve güç ilişkileriyle bağlantılı bir düzenleme biçimi olarak tartışır [27]. Bu yaklaşım, erkek suçluluğunu biyolojik saldırganlıkla açıklamak yerine, erkeklik, iktidar, güç gösterisi ve kamusal statü arayışıyla birlikte düşünmeye olanak sağlar. Messerschmidt'in erkeklik ve suç ilişkisine dair çalışmaları da suçun bazı bağlamlarda erkeklik yapma biçimi olarak işleyebileceğini göstermiştir [28].

Erkek suçunun kültürel olarak tanıdıklaşması, erkeklerin suçlarının hafife alındığı anlamına gelmez. Cinayet, şiddet, cinsel saldırı ya da örgütlü suç toplumsal olarak güçlü tepkiler üretebilir. Ancak bu tepkiler çoğu zaman erkek failin erkekliğini tümüyle imkânsız hale getirmez. Erkek şiddeti, yanlış, vahşi ya da cezalandırılması gereken bir eylem olarak görülse bile güç, öfke, namus, rekabet, sokak kültürü, mafya estetiği, aileyi koruma iddiası ya da erkeklik krizi gibi kavramlarla açıklanabilir. Kadın şiddeti ise daha sık biçimde kadınlıkla bağdaşmazlık üzerinden tartışılır. Bu nedenle aynı suç türü, failin cinsiyetine göre farklı temsil alanlarına yerleşebilir.

Popüler kültürde erkek suçluların romantize edilmesi bu farkı güçlendirir. Mafya liderleri, gangsterler, soyguncular, seri katiller, dolandırıcılar ve anti kahramanlar kimi anlatılarda karizmatik, zeki, trajik, soğukkanlı ya da sisteme başkaldıran figürlere dönüştürülebilir. Erkek failin suçluluğu bazen düzen dışı bir güç hikayesi olarak estetize edilir. Kadın fail ise benzer bir romantizasyon alanına daha sınırlı biçimde dahil edilir. Dahil olduğunda da çoğu zaman cinsel cazibe, delilik, intikam ya da annelik ihlali üzerinden sunulur. Bu durum, suçun popüler kültürde de cinsiyetlendirilmiş biçimde kurulduğunu gösterir.

Bu noktada çifte sapma tartışması yeniden önem kazanır. Kadın suçlu sadece yasa ihlaliyle değil, kadınlık normunun ihlaliyle de yargılanır. Erkek failin babalığı, dış görünüşü, cinsel geçmişi ya da aile içindeki bakım performansı çoğu zaman suç anlatısının merkezine taşınmaz. Kadın fail söz konusu olduğunda ise annelik, evlilik, cinsellik, kıyafet, güzellik, yaş, geçmiş ilişkiler ve duygusal durum haberin ana unsurlarına dönüşebilir [21],[22],[24]. Bu fark, ceza adaletinin hukuki eşitlik iddiası ile kültürel yargının cinsiyetli yapısı arasındaki gerilimi görünür kılar.

Erkeklik çalışmaları, erkek suçluluğunu norm gibi sunmadan kadın suçluluğunun neden daha ağır sembolik yargıya maruz kaldığını açıklamaya yardımcı olur. Erkek suçluluğu tanıdık bir açıklama alanı içinde konumlandırılabilirdiğinde, kadın suçluluğu daha sarsıcı bir anomali olarak temsil edilir. Bu nedenle kadın suçluluğunu tartışmak, erkekliği tartışmadan eksik kalır. Kadın failin neden beklenmeyen bir figür olarak kurulduğu, erkek failiğin neden suç literatüründe ve popüler anlatılarda daha merkezi bir varsayım olarak yerleştigiyle birlikte düşünülmelidir.

7. Tartışma: cinsiyetlendirilmiş suç hafızası

Bu makalenin tartışmaya açtığı kavramsal öneri cinsiyetlendirilmiş suç hafızasıdır. Bu kavram, toplumun kadın suçluluğunu sadece güncel hukuki olaylar üzerinden değil, tarihsel olarak birikmiş kadınlık korkuları, mitolojik anlatılar, dinsel semboller, kriminolojik kalıplar, medya temsilleri ve patriyarkal denetim biçimleri üzerinden anlamlandırıldığını ifade eder. Cinsiyetlendirilmiş suç hafızası, kadın fail figürünün neden sayısal olarak az görünmesine rağmen kültürel olarak yoğun biçimde konuşulduğunu anlamaya yardımcı olur.

Bu kavram üç noktada önem taşır. İlk olarak, kadın suçluluğuna ilişkin algının sadece modern adalet sistemiyle açıklanamayacağını gösterir. Kadın suçluya yönelen şaşkınlık, tiksinti, öfke ya da merak, çoğu zaman suçun kendisinden çok kadınlığın beklenen sınırlarının aşılmasıyla ilgilidir. İkinci olarak, mitoloji, kriminoloji ve medyayı tek bir çizgisel gelişme hikayesine dönüştürmeden birlikte düşünmeye imkân verir. Bu alanlar birbirini zorunlu biçimde izleyen aşamalar değildir. Ancak kadın eylemliliği, sapma, merak, delilik, baştan çıkarma ve annelik ihlali gibi imgeler bu alanlarda farklı biçimlerde yeniden ortaya çıkar. Üçüncü olarak, kavram kadın suçluluğu tartışmasını erkeklik çalışmalarıyla ilişkilendirir. Kadın suçluluğunun anomali olarak algılanması, erkek suçluluğunun daha tanıdık bir açıklama alanına yerleşmesiyle birlikte üretilir.

Cinsiyetlendirilmiş suç hafızası, kadınların hep suçlandığı ya da her toplumun kadın suçluları aynı biçimde damgaladığı anlamına gelmez. Kadın fail kimi durumlarda mağduriyet geçmişi nedeniyle daha fazla sempatiyle karşılanabilir. Tecavüzcüsünü öldüren kadın, şiddet gördüğü eşine karşı eylemde bulunan kadın ya da ağır baskı koşullarında suçla ilişkilenen kadın bazı toplumsal kesimlerce direniş, meşru müdafaa ya da adalet arayışı bağlamında da okunabilir. Bu nedenle kadın suçluluğunun temsili tek yönlü değildir. Ancak kadın failin anlatısında annelik, cinsellik, itaat, bakım ve makbul kadınlık normları çoğu zaman belirleyici bir değerlendirme çerçevesi olarak devreye girer.

Bu noktada sınıf, etnisite, din, yaş ve medya türü gibi değişkenler de göz ardı edilmemelidir. Yoksul kadın fail ile orta sınıf kadın fail aynı şekilde temsil edilmez. Genç kadın fail cinsellik ve görünüş üzerinden daha fazla medyatikleştirilebilirken, yaşlı kadın fail cadı, gizli kötülük ya da soğukkanlılık imgeleriyle anlatılabilir. Etnik ve sınıfsal önyargılar kadın suçluluğunun temsiliyi daha da sertleştirebilir. Dolayısıyla toplumsal cinsiyet, tek başına çalışan bir açıklama değildir. Ancak kadın failin nasıl yorumlandığını belirleyen kurucu eksenlerden biridir.

Bu tartışmanın güncel önemi, kadınların hukuki özne ve toplumsal aktör olarak daha görünür hale geldiği bir dönemde kadın failliğinin hâlâ çoğu zaman norm dışı bir durum gibi karşılanmasıdır. Kadınların kamusal alanda, çalışma yaşamında, siyasette, dijital alanda ve hukuki süreçlerde artan görünürlüğü, kadın suçluluğunun da daha karmaşık biçimde tartışılmasını gerektirir. Kadın suçluluğunu sadece patoloji, delilik, annelik yetersizliği ya da ahlaki düşüşle açıklamak, hem kadınların karşılaştığı yapısal eşitsizlikleri görünmez kılar hem de kadın ajansını tanıma konusunda yetersiz kalır. Daha güçlü bir analiz, kadınların mağduriyet deneyimlerini, eylem kapasitelerini, toplumsal konumlarını ve temsil biçimlerini birlikte düşünmelidir.

8. Sonuç

Bu makale, kadın suçluluğunun neden çoğu zaman doğal olmayan, beklenmeyen ya da kadınlıktan sapma olarak algılandığını mitolojik, kriminolojik, medyatik ve toplumsal cinsiyet temelli bir sorun olarak tartışmıştır. Çalışmanın temel sonucu, kadın suçluluğuna ilişkin toplumsal algının suçun kendisinden daha geniş bir sembolik düzene bağlı olduğudur. Kadın fail, modern ceza hukuku içinde yasa ihlali nedeniyle yargılanır. Fakat toplumsal tahayyülde bundan daha fazlasına dönüşebilir. Kadınlık normunu, annelik idealini, bakım etiğini, fedakârlık beklentisini, itaat söylemini ve aile düzenine ilişkin makbul kadın tasavvurunu sarsan bir figür olarak temsil edilebilir.

Çalışmada mitoloji, kriminoloji ve medya üç ayrı temsil düzlemi olarak ele alınmıştır. Mitolojik anlatılar, kadın eylemliliğinin tarihsel olarak merak, yasak, itaatsizlik, baştan çıkarma, annelik ihlali ve felaket imgeleriyle ilişkilendirildiğini göstermektedir. Klasik kriminoloji, kadın suçluluğunu uzun süre biyoloji, cinsellik, delilik ve sapma üzerinden açıklamış, feminist kriminoloji ise bu açıklamaların erkek merkezli yapısını eleştirmiştir. Medya söylemi, kadın suçluluğunu canavar, kurban, baştan çıkarıcı ve kötü anne gibi figürler üzerinden dramatize ederek eski kültürel imgeleri güncel temsil biçimleriyle birleştirmektedir.

Makalenin literatüre katkısı, kadın suçluluğunu sadece feminist kriminolojinin klasik soruları içinde değil, mitolojik ve medyatik temsil kodlarının birlikte işlediği daha geniş bir kültürel hafıza içinde tartışmasıdır. Bu bağlamda önerilen cinsiyetlendirilmiş suç hafızası kavramı, kadın fail figürünün güncel olayların ötesinde tarihsel olarak birikmiş kadınlık korkuları, ahlaki düzen kabulleri, annelik idealleri ve patriyarkal denetim biçimleri üzerinden anlamlandırıldığını ifade eder. Bu kavram, kadın suçluluğunun niceliksel azlığına rağmen neden kültürel olarak yoğun biçimde anlamlandırıldığını açıklamaya yardımcı olur.

Çalışma aynı zamanda erkek suçluluğunun daha tanıdık bir açıklama alanına yerleştirilmesinin kadın suçluluğunu anomali haline getirdiğini ileri sürmüştür. Burada erkek suçluluğunun normal, meşru ya da daha az zararlı olduğu iddia edilmemektedir. Vurgulanan nokta, erkek şiddeti ve suçunun çoğu zaman erkeklik, güç, rekabet, öfke ve kamusal alanla ilişkilendirilen kültürel kalıplar içinde açıklanabilir görülmesidir. Kadın suçluluğu ise kadınlığa yüklenen bakım, merhamet, pasiflik ve itaat beklentileriyle çeliştiğinde daha sert bir sembolik yargıya maruz kalır. Bu nedenle kadın fail hem yasa ihlali hem de cinsiyet normu ihlali üzerinden değerlendirilebilir.

Bu çalışmanın sınırlılıkları açıktır. Makale sistematik bir medya içerik analizi, mahkeme kararı incelemesi ya da saha araştırması değildir. Bu nedenle belirli medya metinlerinin sıklık dağılımlarını, mahkeme kararlarının karar gerekçelerini ya da toplumsal algının niceliksel ölçümünü sunmaz. Bunun yerine, ilgili literatürden hareketle kadın suçluluğunun kültürel temsiliyi açıklamaya dönük kuramsal bir çerçeve önerir. Gelecek araştırmalar, farklı suç türleri, farklı medya platformları, mahkeme kararları ve sosyal medya yorumları üzerinden kadın suçluluğunun nasıl temsil edildiğini ampirik olarak inceleyebilir. Türkiye bağlamında kadın faillerin medya temsilleri, kadın hükümlülerin suç yolları ve erkek suçluluğunun popüler kültürde romantize edilme biçimleri karşılaştırmalı olarak araştırılabilir.

Sonuç olarak kadın suçluluğunu anlamak için sadece kadınlar neden suç işler sorusu yeterli değildir. Daha açıklayıcı soru, toplumun kadın suçluluğunu neden erkek suçluluğundan farklı biçimde anlamlandırdığıdır. Bu soru, suçun toplumsal cinsiyetle, mitolojiyle, medya temsiliyle, erkeklik kültürüyle, sembolik iktidarla ve ahlaki düzenle ilişkisini birlikte düşünmeyi gerektirir. Kadın suçlu, toplumun aynasında sadece suçun karanlığını değil, kadınlık mitinin kırılma anını da gösterir. Bu nedenle kadın suçluluğu kriminolojinin sınırlarını aşan bir meseledir. O, hukukun, mitolojinin, medyanın, ahlakın ve toplumsal cinsiyet rejiminin kesiştiği yerde durur.

9. Yazar katkı beyanı

Çalışmanın tüm aşamaları yazar tarafından yürütülmüştür.

10. Etik kurul onayı ve çıkar çatışması beyanı

Bu çalışma kuramsal derleme niteliğinde olup doğrudan insan katılımcılarla yürütülmüş görüşme, anket, gözlem ya da deney içermemektedir. Bu nedenle etik kurul izni gerektirmemektedir. Çalışmada kullanılan fikir ve sanat eserleri için telif hakları düzenlemelerine uyulmuştur. Yazar, çalışma kapsamında herhangi bir çıkar çatışması bulunmadığını beyan eder.

11. Kaynaklar

- [1] Smart C. *Women, Crime and Criminology: A Feminist Critique*. London, United Kingdom, Routledge and Kegan Paul, 1976.

- [2] Chesney-Lind M. "Women and crime: The female offender". *Signs: Journal of Women in Culture and Society*, 12(1), 78-96, 1986.
- [3] Ceza ve Tevkifevleri Genel M¼d¼rl¼ę¼. "Ceza İnfaz Kurumunda Bulunan Tutuklu ve H¼k¼ml¼lerin Kurum Stat¼lerine ve Cinsiyetlerine G¼re Dağılımları, 1.08.2025". Ankara, T¼rkiye, Adalet Bakanlığı, 2025.
- [4] Saruç S. "T¼rkiye'de kadın h¼k¼ml¼ler: Kadın h¼k¼ml¼lerin profili ve suğluluğa etki eden olguların analizi". *Toplum ve Sosyal Hizmet*, 25(1), 61-88, 2014.
- [5] Lombroso C, Ferrero G. *Criminal Woman, the Prostitute, and the Normal Woman*. ęeviri: Hahn Rafter N, Gibson MD. Durham, North Carolina, USA, Duke University Press, 2004.
- [6] Heidensohn F. *Women and Crime*. London, United Kingdom, Macmillan, 1996.
- [7] Daly K, Chesney-Lind M. "Feminism and criminology". *Justice Quarterly*, 5(4), 497-538, 1988.
- [8] Belknap J. *The Invisible Woman: Gender, Crime, and Justice*. 4th edition. Belmont, USA, Wadsworth, 2015.
- [9] Carlen P. *Women, Crime and Poverty*. Milton Keynes, United Kingdom, Open University Press, 1988.
- [10] Weare S. "The mad, the bad, the victim: Gendered constructions of women who kill within the criminal justice system". *Laws*, 2(3), 337-361, 2013.
- [11] Heidensohn F. "The deviance of women: A critique and an enquiry". *The British Journal of Sociology*, 19(2), 160-175, 1968.
- [12] Goffman E. *Damga: ¼rselenmiř Kimlięin İdare Ediliři ¼zerine Notlar*. ęeviri: Geniş ř, ¼nsaldı L, Ağırnaslı SN. Ankara, T¼rkiye, Heretik Yayınları, 2014.
- [13] Bourdieu P. *Eril Tahakk¼m*. ęeviri: Yılmaz B. İstanbul, T¼rkiye, Baęlam Yayınları, 2015.
- [14] Foucault M. *Hapishanenin Doęuřu*. ęeviri: Kılığbay MA. Ankara, T¼rkiye, İmge Kitabevi, 2019.
- [15] Barthes R. *Mitolojiler*. ęeviri: Y¼cel T. İstanbul, T¼rkiye, Metis Yayınları, 2014.
- [16] Eliade M. *Mitlerin ¼zellikleri*. ęeviri: Alathı S. İstanbul, T¼rkiye, Alfa Yayınları, 2017.
- [17] Beauvoir S de. *İkinci Cinsiyet I: Olgular ve Efsaneler*. ęeviri: Savran G. İstanbul, T¼rkiye, Koę ¼niversitesi Yayınları, 2019.
- [18] Barnett B. "Medea in the media: Narrative and myth in newspaper coverage of women who kill their children". *Journalism*, 7(4), 411-432, 2006.
- [19] Federici S. *Caliban ve Cadı: Kadınlar, Beden ve İlksel Birikim*. ęeviri: Karakař ¼. İstanbul, T¼rkiye, Otonom Yayıncılık, 2019.
- [20] Jewkes Y. *Media and Crime*. 3rd edition. London, United Kingdom, Sage, 2015.
- [21] Berrington E, Honkatukia P. "An evil monster and a poor thing: Female violence in the media". *Journal of Scandinavian Studies in Criminology and Crime Prevention*, 3(1), 50-72, 2002.
- [22] Seal L. *Women, Murder and Femininity: Gender Representations of Women Who Kill*. London, United Kingdom, Palgrave Macmillan, 2010.
- [23] Morrissey B. *When Women Kill: Questions of Agency and Subjectivity*. London, United Kingdom, Routledge, 2003.
- [24] Rafter NH, Stanko EA. *Judge, Lawyer, Victim, Thief: Women, Gender Roles, and Criminal Justice*. Boston, USA, Northeastern University Press, 1982.
- [25] Wilczynski A. "Mad or bad? Child-killers, gender and the courts". *British Journal of Criminology*, 37(3), 419-436, 1997.
- [26] Connell RW. *Masculinities*. Cambridge, United Kingdom, Polity Press, 1995.
- [27] Connell RW, Messerschmidt JW. "Hegemonic masculinity: Rethinking the concept". *Gender and Society*, 19(6), 829-859, 2005.
- [28] Messerschmidt JW. *Masculinities and Crime: Critique and Reconceptualization of Theory*. Lanham, USA, Rowman and Littlefield, 1993.